

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.802 van 26 februari 2009
in de zaak RvV 35.385 II

In zake:

[REDACTED]
Gekozen woonplaats:

ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel tot terugbrenging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 december 1991.

Op 25 juni 2007 meldde de verzoekende partij zich samen met haar pleeggezin aan bij de gemeente om een inschrijving te verkrijgen.

Op 13 augustus 2007 wordt aan de verzoekende partij een attest van immatriculatie voorbehouden aan de onderdanen van een lidstaat der Europese Gemeenschappen afgeleverd.

Op 25 augustus 2008 wordt een aanvraag van verlenging van het attest van immatriculatie gevraagd.

Op 14 oktober 2008 geeft de gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asielbeleid de burgemeester van de gemeente waar de verzoekende partij de aanvraag ingediend heeft, de volgende instructies:

"Bij deze wens ik u mede te delen dat het verblijf in het Rijk van betrokken minderjarige niet toegestaan werd.

Het verblijf kan enkel toegestaan worden indien het kind ten laste is van een opvanggezin en niet opgevangen wordt in een instelling, ten laste van de Belgische Overheid. Daarbij dient er ook een document (beslissing) van de jeugdrechtbank of rechtbank van 1^e aanleg in het dossier te zitten waaruit blijkt dat het kind geplaatst werd of toegewezen werd aan het opvanggezin. Ook het AI dd. 13.08.2007 werd onrechtmatig afgeleverd om die reden.

Bijgevolg vraag ik u om de 'pleegouder' van betrokkene, zijnde D.J. (...), wonende (...), uit te nodigen.

Gelieve aan deze persoon in toepassing van het artikel 118 KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) te betekenen om de minderjarige, B.K.L.B. (...) terug te brengen naar de plaats van waar zij gekomen is en dit binnen de 30 dagen."

Op 21 november 2008 wordt het bevel tot terugbrenging door de gemeente aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit bevel luidt als volgt:

"Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 05.12.1980: Verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. AI vestreken op 12.08.2008

Betrokkene kwam België binnen met een Nederlandse Identiteitskaart en werd op 13.08.2007 in bezit gesteld van een AI geldig tot 12.08.2008. Dit AI (afgeleverd op 13.08.2007) werd onrechtmatig afgeleverd aangezien er in het dossier geen enkel document van de jeugdrechtbank of rechtbank van 1^e aanleg terug te vinden is waaruit blijkt dat het kind geplaatst of toegewezen werd aan een opvanggezin.

De ouders van de minderjarig wonen en leven kennelijk nog steeds in het land van herkomst en oefenen kennelijk nog de ouderlijke macht uit. Het document waarin de ouders zich akkoord verklaren met het toevertrouwen van de zorg van hun kind aan het gezin in België, is niet voldoende.

Rekening houdend met de elementen in het dossier en het hoger belang van het kind, bestaat de duurzame oplossing voor de betrokkene niet uit een verblijf in België, maar uit een hereniging met de ouders.

Beslissing van dienst vreemdelingenzaken op 27.10.2008."

2. Ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij minderjarig is. De Raad is van oordeel dat de bijna achttienjarige verzoekende partij alleszins over het vereiste onderscheidingsvermogen beschikt. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, is het annulatieberoep ingesteld door de verzoekende partij ontvankelijk (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr. 106.508).

De exceptie van de verwerende partij dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk zouden zijn omdat de verzoekende partij minderjarig is, wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert daar de door haar ingediende vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht zijn tegen het aan de heer D. betekende bevel tot terugbrenging.

2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. De verzoekende partij getuigt van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing haar een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

In casu houdt de bestreden beslissing niet enkel een bevel tot terugbrenging in gericht aan de heer D., maar tevens ook de motieven van de weigering van verlenging van het attest van immatriculatie van de verzoekende partij. Gelet op de nauwe verbondenheid tussen enerzijds de weigering van verlenging van het attest van immatriculatie en anderzijds het bevel tot terugbrenging – verbondenheid die onder meer blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen en werden opgenomen in één en dezelfde beslissing – dient, in casu, te worden gesteld dat niet zonder meer kan worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissing, nu haar betoog betrekking heeft op de motieven van de bestreden beslissing waarin de aanvraag tot verlenging van het attest van immatriculatie geweigerd wordt. Bijgevolg getuigt de verzoekende partij van het rechtens vereiste belang, daar de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar een direct en persoonlijk voordeel verschaft. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.3. Tot slot stelt de verwerende partij dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het in casu bestreden bevel geenszins maakt dat de verzoekende partij niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. Bijgevolg zal dan, na eventuele schorsing en nietigverklaring van het in casu bestreden bevel, een nieuw bevel aan betrokkene, die illegaal in het Rijk verblijft, ter kennis moet worden gebracht.

2.3.1. De verwerende partij blijft verder in gebreke om aan te tonen op welke grond zij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel tot terugbrenging, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering tot nietigverklaring dient bijgevolg te worden verworpen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partij betoogt dat de motivering niet afdoende is en onjuist. Zij meent dat de bestreden beslissing werd genomen alsof zij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is, wat niet het geval is, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken zich ten onrechte steunde op de omzendbrief van 15 september 2005. Zij betoogt dat zij een EU-onderdaan is en begeleid wordt door het Comité van Bijzondere Jeugdzorg die de familie D. (van wie de heer D. deel uitmaakt en aan wie de tweede vermelde beslissing ter kennis werd gegeven) als pleeggezin heeft aangeduid. Bijgevolg moest de Dienst Vreemdelingenzaken geen duurzame oplossing zoeken, zoals hereniging met haar ouders. Voorts meldt zij dat het motief "De ouders van de minderjarig wonen en leven kennelijk nog steeds in het land van herkomst en oefenen kennelijk nog de ouderlijke macht uit. Het document waarin de ouders zich akkoord verklaren met het toevertrouwen van de zorg van hun kind aan het gezin in België, is niet voldoende.

Rekening houdend met de elementen in het dossier en het hoger belang van het kind, bestaat de duurzame oplossing voor de betrokkene niet uit een verblijf in België, maar uit een hereniging met de ouders. onjuist is. Verder heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier, meer bepaald de beslissing van 23 augustus 2007 van het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg, dat op 31 juli 2008 werd verlengd en in de plaatsing van de verzoekende partij voorziet. Zij meent dat het motief van de bestreden beslissing "Dit Al (afgeleverd op 13.08.2007) werd onrechtmatig afgeleverd aangezien er in het dossier geen enkel document van de jeugdrechtbank of rechtbank van 1e aanleg terug te vinden is waaruit blijkt dat het kind geplaatst of toegewezen werd aan een opvanggezin." niet afdoend is. Zij verwijst naar de artikelen 2 en 49 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 1998 betreffende de organisatie en de werking van de Comités voor Bijzondere Jeugdzorg.

3.1.2. De verwerende partij merkt in haar nota op dat de verzoekende partij erin slaagt de motieven weer te geven en blijkt geeft van kennis van de motieven zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verder meent zij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed omdat zowel de juridische als de feitelijke grondslag werd vermeld. Zij betoogt als volgt:

"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel tot terugbrenging werd afgeleverd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is."

3.1.3. Ter terechtzitting houdt de verwerende partij voor dat de beslissing wel degelijk werd genomen door de gemachtigde ambtenaar van de minister en verwijst hiervoor naar de brief van 14 oktober 2008, die volgens haar de bestreden beslissing is. De verwijzing in het bevel tot terugbrenging dat ter kennis werd gebracht aan de pleegvader van de verzoekende partij, met name "beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken op 27 oktober 2008", is een loutere materiële vergissing. Er wordt bedoeld de beslissing van 14 oktober 2008.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat geen document van 27 oktober 2008 kan teruggevonden worden in het administratief dossier. Verder stelt hij vast dat de motieven van de ter kennis gegeven beslissing en van de "beslissing" van 14 oktober 2008 niet identiek zijn. De verschilpunten zijn:

- De zin "Het verblijf kan enkel toegestaan worden indien het kind ten laste is van een opvanggezin en niet opgevangen wordt in een instelling, ten laste van de Belgische Overheid" opgenomen in de brief van 14 oktober 2008 ontbreekt in het bevel tot terugbrenging dat op 21 november 2008 ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij.
- In het bevel tot terugbrenging werden eveneens de volgende zinnen opgenomen "De ouders van de minderjarig wonen en leven kennelijk nog steeds in het land van herkomst en oefenen kennelijk nog de ouderlijke macht uit. Het document waarin de ouders zich akkoord verklaren met het toevertrouwen van de zorg van hun kind aan het gezin in België, is niet voldoende. Rekening houdend met de elementen in het dossier en het hoger belang van het kind, bestaat de duurzame oplossing voor de betrokkene niet uit een verblijf in België, maar uit een hereniging met de ouders." Deze zinnen zijn niet terug te vinden in de brief van 14 oktober 2008.

Het is de Raad derhalve onduidelijk of deze motieven afkomstig zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken of van de gemeente XXXXXXXXXX

Voorst betwist de verzoekende partij het motief "Dit AI (afgeleverd op 13.08.2007) werd onrechtmatig afgeleverd aangezien er in het dossier geen enkel document van de jeugdrechtbank of rechtbank van 1° aanleg terug te vinden is waaruit blijkt dat het kind geplaatst of toegewezen werd aan een opvanggezin." Dit motief is terug te vinden in de brief van 14 oktober 2008 met weliswaar andere bewoordingen: "Daarbij dient er ook een document (beslissing) van de jeugdrechtbank of rechtbank van 1° aanleg in het dossier te zitten waaruit blijkt dat het kind geplaatst werd of toegewezen werd aan het opvanggezin. Ook het AI dd. 13.08.2007 werd onrechtmatig afgeleverd om die reden."

Uit het administratief dossier blijkt niet de reden van de afgifte van het attest van immatriculatie. Wel bevindt zich er een "synthesedocument telefoongesprek" van 10 augustus 2007 in het administratief dossier dat stelt: "gevraagd: uitspraak jeugdrechtbank + bewijs van duur van pleegzorg. Attest van immatriculatie mag afgeleverd worden voor duur van pleegzorg. Staat daar nog geen termijn op: AI van een jaar na voorlegging van stukken een maal verlengd mag worden." Ter terechtzitting kan de verwerende partij dit niet verduidelijken en stelt zij niet te weten op welke juridische grondslag het attest werd afgeleverd. De Raad bevindt zich dan ook in de onmogelijkheid om na te gaan of het attest van immatriculatie onrechtmatig werd afgeleverd, terwijl hij anderzijds vaststelt dat de onrechtmatige aflevering van het attest als motief werd weerhouden in de bestreden beslissing.

Verder blijkt uit de beslissing dat deze eveneens een weigering tot verlenging van het attest van immatriculatie inhoudt. De rechtsgrond hiervan wordt nergens vermeld. Ter terechtzitting kan de verwerende partij het antwoord op de vraag van de Raad naar de rechtsgrond niet verschaffen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de

motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De formele motiveringsplicht is dan ook geschonden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in een problematische opvoedingssituatie bevindt. Uit de samenlezing van de artikelen 3, 10 en a contrario 37, 2°, c) van het decreet inzake bijzondere jeugdbijstand van 7 maart 2008 (voorheen de artikelen 4, 1°; 9, §2, 3°; 13, 2° Besluit van de Vlaamse Regering van 4 april 1990 tot coördinatie van de decreten inzake bijzondere jeugdbijstand (BS 8.V.1990, err. B.S. 20.VI.1990) blijkt dat indien alle betrokken partijen vrijwillig meewerken aan de hulpverleningsvraag het kind via de zorgen van het Bijzonder Jeugdcomité kan geplaatst worden bij een pleeggezin. Artikel 49, 9° van het besluit van 8 december 1998 van de Vlaamse Regering betreffende de organisatie en de werking van de Comités voor Bijzondere Jeugdzorg, waarop de beslissing van het Bijzonder Jeugdcomité zich steunt, kent het Comité de bevoegdheid toe om de minderjarige te plaatsen, hetzij toe te vertrouwen aan een betrouwbaar persoon of gezin, in casu de familie D. In dat geval wordt geen tussenkomst van de Jeugdrechtbank of van de Rechtbank van Eerste Aanleg voorzien. Noch uit het decreet inzake bijzondere jeugdbijstand, noch uit Besluit van de Vlaamse regering betreffende de organisatie en de werking van de comités voor bijzondere jeugdzorg blijkt dat de Jeugdrechter of Rechtbank van Eerste Aanleg dient tussen te komen. In elk geval blijkt noch uit de beslissing die ter kennis werd gegeven, noch uit de brief van 14 oktober 2008 op welke rechtsgrond de verwerende partij zich steunt om als voorwaarde te bepalen dat een vonnis dient voorgelegd te worden in de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. In die mate is de motivering niet afdoend.

Ten overvloede blijkt uit het motief *"De ouders van de minderjarige wonen en leven kennelijk nog steeds in het land van herkomst en oefenen kennelijk nog de ouderlijke macht uit. Het document waarin de ouders zich akkoord verklaren met het toevertrouwen van de zorg van hun kind aan het gezin in België, is niet voldoende. Rekening houdend met de elementen in het dossier en het hoger belang van het kind, bestaat de duurzame oplossing voor de betrokkene niet uit een verblijf in België, maar uit een hereniging met de ouders."* niet in welke mate de verwerende partij rekening heeft gehouden met de zich in het administratief dossier bevindende beslissing van 23 augustus 2007 van het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg (waarvan de kennisgeving geschiedde op 25 september 2008), die op 31 juli 2008 werd verlengd en in de plaatsing van de verzoekende partij voorziet en met het screeningsverslag van 14 juni 2007 dat hieraan voorafgaat. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de competente instanties rekening hielden met het hoger belang van het kind, in casu de verzoekende partij, en een duurzame oplossing gevonden hebben onder de vorm van de plaatsing van het kind, kan in de motivering van de bestreden beslissing niet teruggevonden worden waarom het hoger belang van het kind te vinden is in de hereniging met de ouders nu dit wordt tegengesproken door het screeningsverslag dat stelt *"...Haar ouders zijn gescheiden. Zij heeft na de scheiding bij de moeder gewoond. Van oktober 2005 tot de zomer van 2006 heeft zij bij haar vader gewoond. En daar aansluitend bij haar grootvader... Op al deze plekken is het misgelopen. Er is reeds eerder BJZ ingeschakeld door de ouders in 2006... is telkens als het niet meer goed ging bij vader/moeder/opa moeten verhuizen. Echter dit heeft tot op heden niets positiefs opgeleverd. Het contact op dit moment tussen ouders en Kelly is matig te noemen....Ouders zouden graag zien dat in een omgeving verblijft waar zij zich houdt aan de regels, waar zij naar school gaat en geen negatieve invloed meer heeft van leeftijdsgenoten.. Een plaatsing bij de familie D. kan haar ondersteunen in het opnieuw positief opbouwen van haar zelfverzekerdheid, een positief contact met zowel moeder als vader en een nieuwe start in het onderwijs met de daarbij horende vriendengroep. Dit laatste is van belang voor omdat zij snel beïnvloedbaar is en daardoor sneller in aanraking komt met jongeren die drugsgebruiken en zich met criminele zaken bezig houden. Dit is in het verleden reeds gebleken..."* De verzoekende partij uit kritiek betreffende het motief dat haar belang plaatst in de hereniging met de ouders en meent dat dit motief onjuist is. De Raad stelt vast dat niet blijkt of rekening werd gehouden met voornoemd screeningsverslag en dat

rekening houdend met de hoger aangehaalde elementen in dit verslag, het kennelijk onredelijk is te stellen dat in casu het hoger belang in de hereniging met de ouders bestaat.

De motiveringsplicht is weerom geschonden.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt het bevel tot terugbrenging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 november 2008.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.